

Terapija s konji se je začela razvijati v 20. stoletju po zgodbi danske jahačice Lis Hartel, ki je leta 1943, ko je imela 22 let, zbolela za otroško paralizo. Čeprav je okužbo z virusom poliomielitisa preživela, je od kolen navzdol ostala paralizirana. Kljub invalidnosti je nadaljevala s treningom jahanja, kar se je izkazalo za pametno odločitev, saj ji je s tem uspelo izboljšati koordinacijo ter mišično moč nog. Leta 1952 in 1956 je na poletnih olimpijskih igrah dosegla srebrno medaljo v dresurnem jahanju.